

[K. Axel Nielsen.]

at vi alle her i folketinget gerne vil høre offentlighedens reaktion på adskillige af de ændringer, der foreslås.

F. eks. vil jeg gerne høre, hvad folk siger til forslaget § 41, hvorefter utroskab normalt giver ret til skilsmisse, men hvori det dog bestemmes, at hvis hensynet til børnene eller andre vægtige grunde på afgørende måde taler derfor, kan der i stedet for skilsmisse gives separation. Det vil også have interesse for mig at høre, om det er den almindelige opfattelse, at utroskab i separationstiden skal give ret til skilsmisse.

Lovforslaget er jo på dette punkt, § 41, i overensstemmelse med en rekommandation vedtaget i Nordisk Råd i april 1967, hvori det efter min opfattelse med rette henstilles, at der søges tilvejebragt yderligere ensartethed i den nordiske lovgivning om ægteskabs indgåelse og opløsning. Denne henstilling kom på et tidspunkt, da meget tydede på, at de nordiske lande var i færd med at fjerne sig fra hinanden på dette vigtige område.

I dag vil jeg indskrænke mig til at anbefale lovforslaget til en grundig udvalgsbehandling. Som socialdemokratiets ordfører tror jeg, at jeg kan give tilslutning til lovforslagets hovedindhold, men som nævnt må jeg tage et rimeligt forbehold, fordi forslaget, som jeg har sagt, ikke har været behandlet i min gruppe.

Tastesen: Forslaget om ændring i myndighedsloven indeholder jo hovedsagelig konsekvensændringer som følge af forslaget til ny ægteskabslov. Der er dog et par nye ting i lovforslaget.

Når overøvrigheden skal træffe afgørelse om børns anbringelse ved et ægteskabs opløsning, skal man efter den foreslåede affattelse udelukkende tage hensyn til børnenes tarv. Efter de nugældende bestemmelser skal man også skele til, hvem der er den krænkede part. Denne bestemmelse ophæves, og jeg kan kun udtale min tilfredshed med, at hensynet til børnenes tarv skal være det eneste afgørende, når disse vanskelige afgørelser skal træffes.

Også i § 27 sker en nydannelse, hvorefter en fader til et barn, der er født uden for ægteskab, kan opnå samkvemsret. Denne bestemmelse finder jeg helt rimelig. I det

tilfælde, hvor en fader i ægteskabslignende forhold har haft daglig kontakt med sit barn, må det være rigtigt, at kontakten fortsættes, også når det pågældende ægteskabslignende forhold bringes til ophør.

Jeg vil i øvrigt benytte lejligheden til at spørge justitsministeren, hvorfor han ikke har stillet forslag om ændring af myndighedslovens § 1, der fastsætter myndighedsalderen til 21 år. I folketingsdebatten den 19. april udtalte ministeren, at han på linje med de øvrige nordiske lande går ind for en myndighedsalder på 20 år. Hvorfor så ikke straks tage det med, når myndighedsloven alligevel skal ændres? Men forslaget skal jo genfremsættes til efteråret, og vi kan vel så forvente, at regeringen i den mellemliggende tid kan få afsluttet sine overvejelser fuldstændigt, og at man til den tid ændrer § 1, så vi når frem til den fulde myndighedsalder på 20 år.

Lovforslaget skal træde i kraft den 1. juli 1969. Til den tid er der gået 47 år, siden myndighedsalderen i 1922 nedsattes fra 25 år til 21 år. Jeg tror, de 20-årige i dag er i besiddelse af en tilstrækkelig modenhed til at være herrer over egne anliggender, medbestemmende om egne anliggender.

Hanne Budtz: Ja, det er jo med stor spænding, man har imødeset fremsættelsen af lovforslaget om ægteskabs indgåelse og opløsning; da det er et forslag, der delvis skal erstatte loven af 1922, må man jo sige, at 1922-loven har fungeret godt og uden store mangler i den lange tid, selv om nu enkelte ændringer er påkrævede.

Der er jo mange enkeltheder i dette forslag, men jeg er enig i, at vi kan ikke nå at komme ind på dem alle sammen, vi må nøjes med de principielle ting, og til efteråret, når forslaget genfremsættes, må der jo komme et udvalgsarbejde, hvor vi kan gå det hele grundigt igennem.

Det indledende kapitel om forlovelser er jo stort set uændret; man kunne have tænkt sig, at der måske havde været grund til noget mere ajourføring i dette. Jeg synes, det kunne være rigtigt ved denne lejlighed at give udtryk for, at der jo, til trods for paragrafferne, i dansk ret ikke eksisterer noget — jeg mener heller ikke, det bør eksistere — der hedder erstatning for brudt ægteskabsløfte, sådan som man hører det er